

Arrest

nr. 254 448 van 12 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 9 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. GARGILI, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 augustus 2020 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in functie van haar Belgisch minderjarig kind.

1.2. Op 27 januari 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.08.2020 werd ingediend door:

[..]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar minderjarig kind, H. M. (RR: [...]) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Overwegende dat artikel 330/1 BW bepaalt: “Er is, ingeval van aangifte van erkenning, geen afstammingsband tussen het kind en de erkenner wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van de erkenner, kennelijk enkel gericht is op het voor zichzelf, voor het kind of voor de persoon die zijn voorafgaande toestemming moet geven, bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de vaststelling van de afstammingsband. ”

Overwegende dat art. 79ter-bis. § 1 VW bepaalt: “Ieder die een kind erkent of zijn voorafgaande toestemming geeft in een erkenning van een kind in de omstandigheden bedoeld in artikel 330/1 van het Burgerlijk Wetboek, wordt gestraft met gevangenisstraf van een maand tot drie jaar en met geldboete van vijftig euro tot vijfhonderd euro. [...].

Overwegende dat artikel 572bis GW, 1° bepaalt: “[...] onverminderd de bevoegdheid die aan de strafrechter wordt toegekend bij de door artikel 391octies van het Strafwetboek en artikel 79quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Overwegende dat de omzendbrief van 21.03.2018 bij de wet schijnerkenningen een reeks indicatoren opsomt die in combinatie met elkaar kunnen wijzen op een frauduleuze erkenning, waaronder de volgende:

- de aangever en de andere ouder hebben geen affectieve relatie gehad en een gezin gevormd of minstens verbleven op eenzelfde adres*
- verklaringen over de omstandigheden van de ontmoeting of relatie lopen manifest uiteen een van de partijen bevindt zich in een zwakke sociale positie*
- de aangever is gehuwd met een andere persoon of leeft samen met een andere persoon dan de ouder van het kind*
- de aangever of de andere ouder is niet geslaagd in alle wettelijke mogelijkheden om zich in België te vestigen*

Overwegende dat mevrouw en bij uitbreiding haar ganse gezin reeds 20 jaar het verblijfsrecht trachten te bekomen:

Betrokkene diende op 07.12.2001 asielaanvraag in bij de DVZ voor zichzelf, haar partner S.M. (zijn echte naam bleek achteraf A.M. te zijn) en hun dochtertje M.Z. (°24.04.2000). Tijdens hun asielverhoor verklaarden ze niet gehuwd te zijn maar wel samenwonend sedert 6 jaar. Op 13.06.2002 kregen ze een tweede kind, S.S. Deze asielaanvraag werd negatief afgesloten waarna ze in november 2006 een aanvraag subsidiaire bescherming indienden. Er werd hen subsidiaire bescherming toegekend op 20.12.2006 maar dit statuut werd opnieuw ingetrokken door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen bij beslissing van 29.09.2009. Er werd hen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 24.03.2007 beviel betrokkene van een derde gezamenlijk kind met haar partner, S.M.; op 22.12.2009 beviel betrokkene van een vierde gezamenlijk kind met haar partner, S.R.

Het gezin diende op 23.11.2009 een regularisatieaanvraag in op basis van art 9bis. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 13.08.2010 en betekend aan betrokkenen op 25.08.2010 met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het gezin diende op 05.10.2010 een regularisatieaanvraag in op basis van art 9bis. Ook deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard, op 24.05.2011 en betekend aan betrokkenen op 12.07.2010 met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het gezin diende op 22.01.2012 een regularisatieaanvraag in op basis van art 9bis. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 16.04.2013 en betekend aan betrokkenen op 24.04.2013 met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het gezin diende op 08.04.2013 een regularisatieaanvraag in op basis van art 9bis. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 12.06.2013 en betekend aan betrokkenen op 04.07.2013.

Ondertussen werd er fraude ontdekt, gepleegd door dhr S.M., de partner van betrokkene. Omwille van deze fraude en omwille van illegaal verblijf werd dhr. S.M. (echte naam: A.M.) gerepatriëerd naar Bosnië op 14.07.2013 mét een inreisverbod van drie jaar. Op 29.08.2013 stond dhr A.M. hier echter al terug, verklaarde zijn vrouw en kinderen te komen bezoeken en werd op datum van 06.09.2013 opnieuw gerepatriëerd naar Bosnië.

Op 14.08.2013 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op basis van art 9bis voor zichzelf en haar 4 kinderen. Deze aanvraag werd op 13.11.2013 onontvankelijk verklaard en haar betekend op 18.11.2013.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaf opdracht aan de politie van Arendonk een adrescontrole uit te voeren bij betrokkene en haar vier kinderen met oog op uitwijzing. Op 18.11.2013 werd betrokkene met haar 4 kinderen overgebracht naar een FITT-woning in Zulte met oog op een repatriëring naar hun thuisland. Deze repatriëring kon echter niet doorgaan. Betrokkene ontsnapte met haar vier kinderen op datum van 25.11.2013 uit de FITT-woning te Zulte.

Op 29.09.2016 meldde het volledige gezin - betrokkene, A.M. en hun ondertussen 5 kinderen - zich terug aan aan de loketten bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 14.10.2016 dienden ze een asielaanvraag in bij de DVZ. Hun vijfde kindje betreft M.N., een zoontje, geboren op 15.03.2016 te Duitsland. Tijdens hun asielverhoor verklaarden ze twee jaar in Duitsland te hebben geleefd. Op 16.09.2015 huwden betrokkene en A.M. bovendien te Sarajevo/Bosnië. Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen besliste op 09.11.2016 deze asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Op 24.11.2016 diende het volledige gezin een regularisatieaanvraag in op basis van medische redenen. Op 28.12.2017 werd deze aanvraag ongegrond verklaard. Het gezin nam kennis van deze beslissing op 05.01.2018 en er werd hen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Op 22.01.2018 diende het volledige gezin een regularisatieaanvraag in op basis van medische redenen. Op 16.02.2018 werd deze aanvraag ongegrond verklaard. Het gezin nam kennis van deze beslissing op 27.02.2018 en er werd hen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Tegen deze weigering werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maar dit beroep werd verworpen in september 2018.

Op 29.06.2018 werd de echtscheiding tussen M.F. en A.M. uitgesproken door de Rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde. Gemeente Temse liet weten dat zij voor dhr. A.M. op 24.10.2018 de procedure voor ambtelijke schrapping hadden opgestart. Zijn afvoering van ambtswege werd geregistreerd in het Rijksregister op 24.06.2019.

Ondertussen werd er op 20.08.2018 een zesde kind geboren, M.M. De conceptie moet met andere woorden hebben plaatsgevonden ± 20.11.2017: toen vormden M. F. en A.M. nog een koppel/echtpaar daar ze in januari 2018 samen nog een aanvraag 9ter indienden én op 17.04.2018 was er nog een positieve woonstcontrole voor het voltallige gezin).

Op 12.03.2019 diende mevrouw M.F. een regularisatieaanvraag in op basis van art 9bis voor haarzelf en haar 6 kinderen. Deze regularisatieaanvraag dient nog behandeld te worden.

Overwegende dat het parket op 12.11.2019 negatief heeft geadviseerd:

“Mijn ambts is van oordeel dat er in casu sprake is van een frauduleuze erkenning en verleent dan ook negatief advies.

Uit het geheel van de omstandigheden blijkt immers dat de intentie van minstens één van de partners, namelijk F.M., kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de erkenning.

Er werd een uitgebreid politieel onderzoek verricht door PZ Antwerpen. Uit dit onderzoek kunnen duidelijk aanwijzingen gedestilleerd worden die wijzen op een schijnerkenning.

A

Meneer H.H. twijfelt zelf of hij wel degelijk de biologische vader is van het kind. Hij verklaart dat mevrouw F.M. nog steeds contact heeft met haar vorige partner, namelijk M.A., vader van haar 5 andere kinderen. Met deze persoon is mevrouw uit de echt gescheiden op 29.06.2018 (nog vóór de geboorte van het kind M.M. 20/8/2018).

Verklaart dat hij '1 of 2 keer' seksuele betrekkingen heeft gehad met mevrouw. Bij de tweede keer hoorde mevrouw haar man (namelijk M.A.) afkomen, en meneer H.H. is dan weggevlucht. Meneer H.H. heeft meneer M.A. niet gezien.

Op een dag stond mevrouw met haar familie aan zijn deur. Ze gaven het kind in zijn handen. Tegelijkertijd trokken ze foto's.

Het spreekt voor zich dat dergelijke gang van zaken bijzonder verdacht is.

B

De verklaringen afgelegd door mevrouw zijn volstrekt ongeloofwaardig.

Zo verklaart ze dat haar ex-partner M.A., met wie ze 5 kinderen heeft (!), haar betrapt heeft in bed met meneer H.H.. Ze heeft M.A. nooit meer gezien. Verder in haar verklaring heeft ze hem dan tussentijds wel teruggezien. Terloops haar verhoor wijzigt zij aldus haar verklaring.

Ze verklaart dat ze 2 weken nadat M.A. vertrokken is, zwanger is geworden van H.H.. Los van het gegeven dat dit wel heel snel is om dat te weten, verklaart ze verder dat de zwangerschap met H.H. 'gepland' was. Gepland, en dit terwijl het eigenlijk een overspel was.

Mevrouw verklaart dat ze H.H. al lang kent, en eigenlijk een soort vriend aan huis was. Hij zou regelmatig over de vloer gekomen zijn toen ze nog samen was met M.A. Meneer H.H. ontkent dit. Hij heeft haar leren kennen op de eerste dag toen zij voor het eerst seksuele betrekkingen hebben gehad, volgens zijn verklaring.

C;

Er kunnen geen stukken worden voorgelegd waaruit een band tussen vader H.H. en kind blijkt. Noch stukken waaruit een relatie blijkt tussen H.H. en F.M.

Als PZ Antwerpen poogt een gegevensdrager (kapotte GSM met foto's) bij mevrouw F.M. op te halen, blijkt deze onvindbaar.

D.

Mevrouw F.M. bevindt zich, samen met haar kinderen, in een precarie situatie. Zij zijn illegaal in het land.

Ook meneer M.A. bevindt zich in de illegaliteit. Toen PZ Antwerpen zich aanbood bij mevrouw F.M. aan haar woonst te Temse, was het verdacht dat aldaar een man aan te treffen was. Wanneer de Inspecteur van politie zich identificeert, springt de man recht, en zet het op een lopen.

E.

Mevrouw F.M. verklaart een relatie te hebben met meneer H.H. Zij weet niets over zijn verleden en zijn familie.

Mijn ambt meent dat er ernstige aanwijzingen zijn dat mevrouw misbruik wil maken van de kwetsbare toestand (psychische problematiek) van meneer H.H. om verblijfsrecht te bekomen op basis van een erkenning van een kind.

Er is overduidelijk sprake van een schijnerkenning."

Overwegende dat de erkenning enkel werd geregistreerd omwille van een laattijdige beslissing van de burgerlijke stand, en niet omdat het kind daadwerkelijk het kind geacht wordt (noch biologisch noch socio-affectief) te zijn van dhr. H. Uit het uitvoerige onderzoek van het parket blijkt heel duidelijk dat het om een frauduleuze erkenning gaat dewelke enkel gebeurde omwille van het verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene.

Alles wijst er dus op dat het om een frauduleuze erkenning gaat met oog op het verwerven van verblijfsrecht voor betrokkene. Frauduleuze erkenningen zijn in strijd met de openbare orde en werd zodoende in het Belgische Strafwetboek opgenomen.

DVZ volgt het advies van het parket en weigert de erkenning van het kind te erkennen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"II.2.1 Het eerste middel bestaat uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, doordat verwerende partij ten onrechte het verblijf van verzoekster weigert en van oordeel is dat de erkenning van de dochter van verzoekster een schijnerkenning uitmaakt.

1.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het negatief advies van het O.M. ten tijde van de erkenningsprocedure.

Voorts stelt verwerende partij dat de erkenning enkel werd geregistreerd door een laattijdige beslissing van de burgerlijke stand. Het kind zou volgens verwerende partij noch biologische noch socio-affectief als het kind van dhr. H. kunnen geacht worden.

Het loutere feit dat de heer A. aanvankelijk nog af en toe bij verzoekster op bezoek kwam (om de kinderen te zien), betekent uiteraard niet dat de heer H. niet de vader is van de dochter M. Zowel dhr. H. als verzoekster verklaren dat ze seksuele betrekkingen hebben gehad. Verzoekster en de heer H. zijn bovendien bereid om een DNA-test te ondergaan om de bloedband met hun dochter M. aan te tonen.

Ook vormen de onduidelijkheden in de verklaringen van verzoekster ten aanzien van de politie geen reden om te kunnen spreken van een schijnerkenning. Daar waar geschreven staat dat zij de heer A., nadat hij hen betrapt had in bed, nooit meer heeft gezien, bedoelde verzoekster dat de relatie met de heer A. toen definitief gedaan was en zij hem lange tijd niet meer heeft gezien. Uit haar verklaringen blijkt duidelijk dat de heer A. thans de kinderen komt bezoeken en wanneer de heer H. daar is, dan gaat hij buiten (zie p. 4 verhoor – stuk 4).

Ook de bewoording dat de zwangerschap gepland was, is ongelukkig vertaald, aangezien zij reeds na twee weken zwanger was van de heer H. (hetgeen uiteraard niet kan worden gepland). Verzoekster bedoelde dat de zwangerschap gewenst was, aangezien zij elkaar als kind kenden en verzoekster met hem nog een relatie heeft gehad voor zij getrouwd was met de heer A.

Op grond van al deze elementen kan niet gesteld worden dat er sprake is van een schijnerkenning.

De heer H. is weldegelijk de vader (zowel biologisch als socio-affectief) van M.M.. Uit bijgevoegde foto's blijkt dat dhr. H. met zijn dochter M.M. contact had (stuk 3). Louter omdat hij ziek was, is hij gedurende meerdere maanden bij zijn dochter weggebleven.

2.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de erkenning van M.M. door dhr. H. een vaststaand juridisch feit. Het is niet aan verwerende partij om deze erkenning in twijfel te trekken.

De wetgever heeft in art. 330 BW bepaald op welke manier de betwisting van een erkenning kan gedaan worden.

Conform art. 330/3 §1 BW. dient het Openbaar Ministerie de nietigverklaring van een vermeende schijnerkenning, hetgeen evenwel niet is gebeurd. De erkenningsakte dd. 20.03.2020 werd nooit betwist, noch heeft het Openbaar Ministerie een vordering tot nietigverklaring van de erkenningsakte ingesteld.

Het komt niet toe aan verwerende partij om de bewijswaarde van de erkenningsakte in twijfel te trekken. Dienaangaande is het belangrijk om te verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting d.d. 22.10.2014 (RVV 22 oktober 2014, nr. 131 802) waarin de Raad heeft vastgesteld:

Door zich niettemin over de betrokken erkenning uit te spreken als zou deze erkenning "duidelijk" een schijnerkenning betreffen, gaat de gemachtigde dan ook op onaanvaardbare wijze voorbij aan de vaststaande afstammingsband tussen verzoeksters minderjarige zoon en diens Belgische vader en miskent hij de bewijswaarde erga omnes van de erkenningsakte van 24 juli 2013 alsook de bewijswaarde van de geboorteakte van verzoeksters minderjarige zoon.

De raad benadrukt dat het de gemachtigde niet toekomt om de erkenning van vaderschap, en dus de afstamming langs vaderszijde, geacteerd door de Belgische ambtenaar van de burgerlijke stand, naast zich neer te leggen door deze af te doen als een 'schijnerkenning'

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in een ander arrest d.d. 29.05.2018 (RvV 29 mei 2018, nr. 204 599) beslist:

3.7. Uit het afschrift van de geboorteakte van T.P.B.A. en het afschrift van de erkenning van de geboorte die zich in het administratief dossier bevinden blijkt dat de minderjarige dochter voor haar geboorte en dit op 22 december 2016 voor de districtsschepen ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Deurne werd erkend door de heer T.G.T.. De Raad wijst erop dat de erkenningsakte van 22 december 2016 een authentieke akte betreft (artikel 327 Burgerlijk Wetboek), verleden voor districtsschepen ambtenaar van de burgerlijk stand te Antwerpen, district Deurne. De vaderlijke erkenning stelt de afstammingsband tussen de erkenner en het kind vast en raakt daarmee de openbare orde, ze heeft een declaratief karakter en werkt erga omnes (Cass. 28 januari 1988, Arr.Cass. 1987-88,665)

De verzoekende partij wijst er terecht op dat de betwisting van de erkenning van vaderschap wordt geregeld door het Burgerlijk Wetboek. Artikel 330, §1, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek, zoals van toepassing op datum van de thans bestreden beslissing, bepaalt dat de moeder, het kind, de man die het kind heeft erkend en de mand die het vaderschap van het kind opeist en de vrouw die het meemoederschap van het kind opeist, de erkenning van het vaderschap kunnen betwisten voor de familierechtbank en dit volgens de bij artikel 330 van het Burgerlijk Wetboek bepaalde voorwaarden.

Hoewel het Burgerlijk Wetboek, zoals van toepassing op datum van de thans bestreden beslissing, zelve geen bepaling bevat die, naar analogie met de vernietiging van het huwelijk wegens schijnhuwelijk (artikel 146bis juncto artikel 184 Burgerlijk Wetboek), het Openbaar Ministerie een vorderingsrecht toekent met betrekking tot een 'schijnerkenning', wordt aangenomen dat ook het Openbaar Ministerie de nietigverklaring van een frauduleuze of schijnerkenning kan vorderen, dit op grond van artikel 138bis, §1 van het Gerechtelijk Wetboek wegens strijdigheid met de openbare orde (P. SENAËVE, Papieren kinderen", T. Fam. 2013, afl. 2, 22-23; Cass. 28 maart 1974, R.W. 1974-75, 343) dan wel wegens wetsontduiking (Rb. Gent 31 januari 2002, T.B.B.R. 2003, 90, noot G. VERSCHULDEN; G. VERSCHULDEN, Afstamming, in A.P.R., Mechelen, Kluwer, 2004, 627-628).

Te dezen blijkt echter niet dat de erkenning van vaderschap van het minderjarige kind van verzoekende partij daadwerkelijk werd betwist noch door één van de in artikel 330 van het Burgerlijk Wetboek bepaalde belanghebbenden, noch door het Openbaar Ministerie. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de procureur des Konings de nietigverklaring van de erkenning zou hebben gevorderd voor de familierechtbank. Nog minder blijkt dat de erkenning van vaderschap door de bevoegde rechtbank zou zijn vernietigd.

3.8 Door zich niettemin over de betrokken erkenning uit te spreken als zou deze erkenning – waarbij onterecht vermeld wordt dat het om een voorgenomen erkenning gaat – niet gericht zijn op het creëren van een afstammingsband, strijdig zijn met de openbare orde en een “frauduleuze erkenning” betreffen, gaat de gemachtigde dan ook op onaanvaardbare wijze voorbij aan de vaststaande afstammingsband tussen de minderjarige dochter van de verzoekende partij en de Belgische vader en miskent hij de bewijswaarde erga omnes van de erkenningsakte van 22 december 2016 alsook de bewijswaarde van de geboorteakte van de minderjarige dochter van de verzoekende partij. De Raad benadrukt dat het de gemachtigde niet toekomt om de erkenning van vaderschap, en dus de afstamming lang vaderszijde, geacteerd door de Belgische ambtenaar van de burgerlijke stand, naast zich neer te leggen door deze af te doen als een ‘frauduleuze erkenning’. Het feit dat de gemachtigde zich met betrekking tot deze vaststelling steunt op bepaalde niet-betwiste feiten, doet hieraan geen afbreuk.

Door geen rekening te houden met de juridisch vaststaande afstammingsband van de dochter van verzoekster en derhalve de erkenning niet te aanvaarden, is aldus het zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel geschonden, minstens schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht door geen enkel objectief bewijs aan te voeren i.v.m. de afstamming van de dochter van verzoekster en bvb. een DNA-test toe te laten om de band tussen verzoekster en de heer A. met de dochter M. aan te tonen.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing verwijst naar het negatief advies van het openbaar ministerie van 12 november 2019. In dit advies wordt geconcludeerd dat verzoekster misbreuk wil maken van de kwetsbare toestand van de heer H.H. om verblijfsrecht te bekomen op basis van een erkenning van een kind. Volgens het openbaar ministerie is er sprake van een schijnerkenning. De bestreden beslissing motiveert dat de erkenning van het kind door de heer H.H. enkel geregistreerd werd omwille van een laattijdige beslissing van de burgerlijke stand en niet omdat er sprake is van een daadwerkelijk afstammingsband. Verweerder concludeert dat de openbare orde wordt verstoord door een voorgenomen erkenning die niet gericht is op het creëren van een afstammingsband maar een

verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Verweerder beslist om het advies van het openbaar ministerie te volgen en weigert de erkenning van het kind door de heer H.H.

Verzoekster voert aan dat de erkenning van M.M. door de heer H.H. een vaststaand juridisch feit is en dat het niet toekomt aan verweerder om de erkenningsakte in twijfel te trekken. Door geen rekening te houden met de juridische vaststaande afstammingsband en de erkenningsakte niet te aanvaarden, heeft verweerder volgens verzoekster het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Uit het afschrift van de geboorteakte van M.M., zoals vervat in het administratief dossier, blijkt dat zij op 20 maart 2020 werd erkend door de heer H.H. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op de hoogte was van deze erkenning. De Raad wijst erop dat de erkenningsakte van 20 maart 2020 een authentieke akte betreft (artikel 327 van het Burgerlijk Wetboek), opgemaakt door de ambtenaar van burgerlijke stand. De vaderlijke erkenning stelt de afstammingsband tussen de erkenner en het kind vast en raakt daarmee de openbare orde, ze heeft een declaratief karakter en werkt *erga omnes* (Cass. 28 januari 1988, Arr.Cass. 1987-88, 665).

Artikel 330/1 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen afstammingsband is tussen het kind en de erkenner wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van de erkenner kennelijk enkel gericht is op het voor zichzelf, voor het kind of voor de persoon die zijn voorafgaande toestemming voor de erkenning moet geven, bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de vaststelling van een afstammingsband. Het openbaar ministerie kan in dit geval overeenkomstig artikel 330/3 van het Burgerlijk Wetboek de nietigverklaring van de erkenning vorderen. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat op heden een dergelijk vordering werd ingesteld. Er blijkt ook niet dat de erkenning van het vaderschap betwist werd door één van de in artikel 330 van het Burgerlijk Wetboek bepaalde belanghebbenden. Verzoekster voert dan ook terecht aan dat de erkenning op heden niet nietig verklaard werd.

Het negatief advies van het openbaar ministerie doet *in casu* geen afbreuk aan het declaratief karakter van de erkenning en het feit dat zij *erga omnes* werkt. Door zich toch uit te spreken over de erkenning en te poneren dat deze in strijd is met de openbare orde en het Belgische Strafwetboek, gaat verweerder op onaanvaardbare wijze voorbij aan de vaststaande afstammingsband tussen het minderjarig kind van verzoekster en de Belgische vader. Verweerder heeft geen nota met opmerkingen neergelegd en derhalve niet gerepliceerd op de argumentatie van verzoekster. Er dient te worden geconcludeerd dat verweerder de bewijswaarde *erga omnes* miskent van de erkenningsakte van het kind. De Raad benadrukt dat het de gemachtigde niet toekomt om de erkenning van vaderschap, en dus de afstamming langs vaderszijde, geacteerd door de Belgische ambtenaar van de burgerlijke stand, naast zich neer te leggen door deze af te doen als een 'frauduleuze erkenning'. Het feit dat de gemachtigde zich met betrekking tot deze vaststelling steunt op bepaalde feiten, doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 27 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT